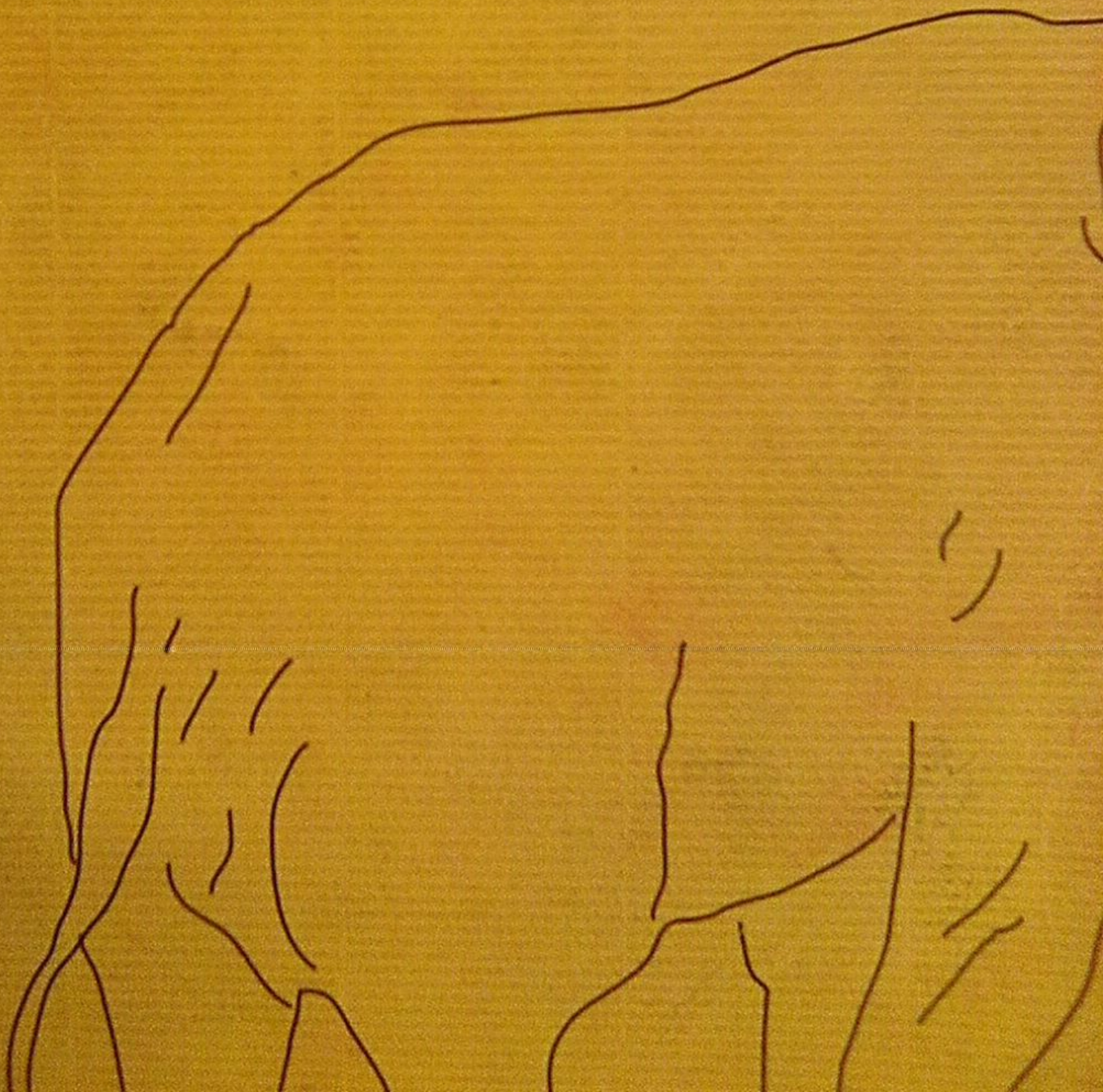

Woody Allen

Diagnozė: nepakaltinamas

JEIGU IMPRESIONISTAI BŪTŲ DANTISTAI

(Fantazija charakterio evoliucijos tema)

Brangusis Teo,

nejaugi gyvenimas niekada neatsigręš į mane savo šviesiąja puse? Man gniuždo neviltis! Mano galva plyšta pusiau! Ponia Sol Švimer padavė man teismą už tai, kad pagaminau jai dantų protezą tokį, kokį ji pats vaizdavo, o ne tokį, koks būtų tikęs jos niekingai burnos ertmei! Taip, tai tiesa! Man nesu eilinis amatininkas! Tariau sau, kad jos dantų tiltelis turi būti didelis ir nelygus, su išsiklaipiusiais į visas puses dantimis, primenančiais liepų liežuvius! O ji slelojasi – mat mano pagamintas žandikaulis netelpas į burną. Jos požiūris toks kvailas ir buržuazinis, kad man knieti ją pritvoti! Megna įdėti palaikomąją plokštelę, bet ji kyšo kaip žvakigalis iš sietyno. Tačiau žaviuosi savo darbu. Ji, matote, skundžiasi, kad negali kramtyti! Man nėra nerūpi, ar ji gali kramtyti, ar ne! Teo, aš daugiau negaliu! Paklausiau Sezono ar nenorėtų kartu su manimi nuomotis kabineto, nors jis senas, sukritęs ir rankose nenulaiko instrumentų. Lieka juos pririšti, bet jam taip dreba rankos, kad, pataikęs į paciento burną, jis daugiau dantų išmuša negu sutaiso. Ką man daryti?

Vincentas

Brangusis Teo,

manau, šią savaitę man pavyko padaryti kelias geras rentgeno nuotraikas. Bet Dega, jas pamatęs, iškoneveikė. Prikišo, esą kompozicija niekam tikusi. Visos eduoניות skylės susigrūdusios žemutiniame kairiame kampe. Megnai jam paaiškinti, kad ponios Slotkin burna iš tikrųjų šitaip atrodo, tačiau ji nenorėjo nė klausyti! Pasakė, kad nepakenčia tokių apsodų, be to, ir raudonmedis jam atrodo per daug gremėzdiškas. Kai Dega išėjo, suplėšiau nuotraikas į skutelius! Tarsi to būtų ne gana, vos pradėjau plombuoti ponios Vilmos Zardis danties kanalą, mane prislėgė liūdesys, ir aš mečiau nebaigtą darbą. Staiga supratau, kad plombuoti dantų kanalus – manęs nevertas užsiėmimas! Į veidą mušė kraujas, apsvaigo galva. Išbėgau į lauką – turėjau įkvėpti gryno oro! Aptemusia samone klaidžiojau kelias dienas, kol pasijutau atsidūręs ant jūros kranto. Atsikvošėjęs grįžau į savo kabinetą. Mano pacientė tebesėdėjo

pratiojusi burną. Vien pareigos spiriamas pabaigiau darbą, bet neprisiuvertčiau
jo patvirtinti parašu.

Vincentas

Brangusis Teo,
mane vėl kamuoja lėšų stygius. Žinau, kad esu tau našta, bet j ką daugiau
galėčiau kreiptis? Stinga pinigų medžiagoms. Dabar dirbu tik su siūlu dantims
valyti, drąsiai improvizuoju, o rezultatai tiesiog stulbina! Dieve mano! Netgi
novokainui neturiu nė centol! Šiandieną roviau dantį ir turėjau užmigdyti paci-
entą, skaitydamas jam Dreizerį. Padėk man.

Vincentas

Brangusis Teo,
nusprenžiau nuomotis kabinetą kartu su Gogenu. Jis nuostabus dantistas, jo
specializacija – dantų protezai, ir aš viliuosi, kad mes puikiai sutarsime. Goge-
nas labai gyrė mano darbą su pono Džėjaus Grynglaso dantimis. Jei pameni,
užplombavau jam septintą apatinį dantį, deja, paskui plomba nusivyliau, taigi
pamėginau dantį pašalinti. Grynglasas užsispyrė, ir mums teko aiškintis teisme.
Kai iškilo danties nuosavybės klausimas, patariamam advokato apdairiai parei-
kalavau viso danties ir galiausiai pasiekiau, kad man priteistų plombą. Vėliau
kažkas ją pamatė mano kabineto kampe ir dabar nori eksponuoti parodoje!
Jau pasigirdo kalbų ir apie retrospektyvą!

Vincentas

Brangusis Teo,
manau, suklydau panoręs dirbti viename kabinate su Gogenu. Jis labai nenu-
spėjamas žmogus. Didžiuliais kiekiais geria burnos skalavimo skystį. Kai jam
papriskaištavau, jis pasiuto ir nuplėšė nuo sienos mano diplomą. Kartą, sto-
jus ramybei, įkalbėjau jį padirbėti gryname ore, pievoje, žalumoje, po auksi-
niais saulės spinduliais. Jis tvirtino karūnėles panelei Andželai Tonato, o aš
dėjau laikiną plombą ponui Luij Kaufmanui. Kaip buvo gera dirbti kartu po
atviru dangumi! Ak, tos baltų dantų eilės, akinamai spindinčios saulėje! Bet
staiga vėjo gūsis nuplėšė nuo pono Kaufmano galvos peruką ir bloškė jį į krū-
mus. Tas šoko peruko vytis ir apvertė Gogeno instrumentų staliuką. Gogenas

užsi puolė mane ir jau norėjo man smogti, tačiau partrenkė Kaufmaną –
jis užpakaliu griuvo ant įjungto gražto. Kaufmanas pašoko ir tarsi uragane
prašvilpė pro mane, kartu nulakindamas ir panebę Tonato. O viskas, Teo, tai
gėsi tuo, kad draudimo kompanija „Rifkinas, Rifkinas, Rifkinas ir Melceris“
areštavo mano banko sąskaitą. Atsiųsk, kiek gali.

Vincentas

Brangusis Teo,

Tulūzas-Lotrekas – nelaimingiausias žmogus pasaulyje. Labiau už viską jis
norėtų būti didis dantistas ir nestokoja talento, tačiau, būdamas mažo ūgio,
nepasiekia savo pacientų burnų, o atsistoti ant taburetės jam nelabai
išdidumas. Iškėlęs rankas virš galvos, jis aklai grabalioja pacientų burnas, o
vakar užmovė karūnėles ant ponios Fitelson smakro. Beje, mano senas bifur-
lis Monė dabar dirba tik su labai, labai didelėmis burnomis, o niūrusis Sena
pareiškė gydysiąs ne daugiau kaip vieną dantį per vizitą, ir tai truksią tol, kol
jis sukursiąs „naują, gražią burnos ertmę“. Šiam metodui būdingas architek-
tūrinis solidumas, tačiau ar dantistui dera taip elgtis?

Vincentas

Brangusis Teo,

aš įsimylėjau. Praėjusią savaitę pas mane profilaktiškai pasitikrinti buvo at-
jusi Kler Memling. (Išsiunčiau jai atviruką, primindamas, kad nuo paskutinės
apžiūros praėjo jau pusė metų, nors iš tikrųjų tebuvo praėjusios keturios di-
nos.) Teo, ji varo mane iš proto! Mano krūtinėje liepsnoja aistra! Jos sąkandis!
Niekada nemačiau tokio sąkandžio! Jos žandikauliai idealiai atitinka vienas
kitą! Tai jums ne ponija Itkin – šios apatinis žandikaulis kyšo per du centime-
trus, o jau sąkandis – kaip vilkolakio. Nel Kler dantys lygūs ir tiesūs. Ne dantis
o Dievo dovana! Tačiau ir ji nėra visiškai tobulybė. Trūkumų turi kaip tik dėl
kad šie pabrėžtų jos žavesį. Tarkim, tarp jos apatinio devinto ir vienuolikto
danties yra tarpelis. Dešimtą ji prarado paauglystėje. Staiga nei iš šio, nei iš
to jame atsirado skylutė. Dantį lengvai pašalino (tiesą sakant, jis pats išlito
jai su kažkuo kalbant), o dirbtinio neįdėjo. „Niekas negali atstoti apatinio
dešimto, – kartą pasakė ji man, – tai buvo ne dantis, tai buvo visas mano gyven-
nimas.“ Bėgant metams šnekos apie prarastą dantį aptilo, ir su manimi apie

Ji Kler kalba vien todėl, kad keliu jai pasitikėjimą. Ak, Teo, aš ją myliu! Šiandien žvelgdamas jai į burną, vėl jaučiausi kaip nemokša studentas, kuriam iš rankų slysta tamponai ir veidrodėliai. Vėliau, rodydamas, kaip reikia taisyklingai valyti dantis, apkabinau ją. Anksčiau ši miela naivi būtybė tik laikydavo dantų šepetuką burnoje ir judindavo galvą į šonus. Kitą ketvirtadienį leisiu jai pakvėpuoti linksminamųjų dujų ir paprašysiu jos rankos.

Vincentas

Brangusis Teo,
mes su Gogenu vėl susiriejome, ir jis išvyko į Taitį! Gogenas traukė dantį, o aš jam sutrukdžiau. Žnyplėmis suspaudęs viršutinį dešinį iltinį, jis keliu rėmėsi į Nato Feldmano krūtinę. Tasai, kaip įprasta, priešinosi, o čia lyg tyčia įėjau aš ir paklausiau Gogeno, ar jis nematė mano fetrinės skrybėlės. Žnyplės nuslydo, ir Feldmanas, tuo pasinaudojęs, išsirangė iš kėdės ir spruko iš kabineto. Gogenas visiškai pasiuto! Jis prispaudė mano galvą prie rentgeno aparato ir laikė ištiesęs dešimt minučių; paskui kelias valandas negalėjau vienu metu mirktelėti abiem akimis. Dabar aš vienišas.

Vincentas

Brangusis Teo,
viskas pražuvę! Šiandien ketinau pasipiršti Kler, todėl mažumėlę jaudinausi. Su balto muslino suknele, šiaudine skrybėle ir apnuogintomis dantenomis ji atrodė nepakartojamai. Kai Kler sėdėjo krėsele su drenažo vamzdeliu burnoje, mano širdis, atrodė, tuoj iššoks iš krūtinės. Stengiausi būti romantiškas. Prigesinau šviesas ir prabilau apie malonius, linksmus dalykus. Mes abu įkvėpėme dujų. Sulaukęs tinkamos akimirkos, pažvelgiau jai tiesiai į akis ir tariau: „Skalaukite!“, o ji nusijuokė! Taip, Teo! Ji nusijuokė man į veidą ir piktai tarė: „Nejaugi manote, kad skalausiu burną dėl tokio kaip jūs? Netgi juokais to nedaryčiau!“ – „Maldauju, – tariau, – jūs mane ne taip supratote.“ – „Kuo puikiausiai viską supratau, – atšovė ji. – Aš skalauju burną tik tada, kai liepia diplomuotas odontologas! Tik pamanykite, skalauti čia! Pasitraukite nuo manęs!“ Ir ji raudodama išbėgo iš kabineto. Teo! Aš noriu mirti! Žvelgiu į save veidrodyje, ir man norisi jį sukulti! Sukulti! Tikiuosi, tu sveikas.

Vincentas

Brangusis Teo,
taip, tai tiesa. Ausis, gulinti brolių Fleišmanų smulkių prekių krautuvėleje, –
mano. Turbūt padariau didelę kvailystę, bet panūdau ką nors padovanoti Kler
gimtadienio proga, o sekmadienį visos parduotuvės buvo uždarytos. Štai taip.
Kartais man atrodo, kad reikėjo paklaustyti tėvo ir tapti dailininku. Žinoma,
ši profesija ne tokia viliojanti kaip dantų gydymas, tačiau bent gyvenimas
ramus.

Vincentas